

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΖΙΓΔΗ
ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ
Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗ ΣΕ ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΙΜΗΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΔΠΔΕΚΑΝΗΣΟΥ
«ΚΛΕΨΒΟΥΛΟΣ Ο.ΛΙΝΔΙΟΣ»
(Παλαιά Βουλή - Κερασερή, 8.11.38)

Τέμαυμε σήμερα, ένα σπουδαιό τέκνο της διαδικανήσου, ένα εκλεκτό τέκνο της Ελλάδος την πετρωτή και μεγάλο αγωνιστή της δημόσιες Γιάννη Ζιγδή.

Είναι εξαιρετικά δύσκολα και απαρεί πολύ χρόνο για να αναφέρει κανείς συναλογικά στην παλαιότερη προσωπικότητα καθώς τη συναλογική διδούμηση του ας δημοσιευτού στην πετρωτή, ως αγωνιστή. Ωστόσο θέλω να εκτίναστε από τη βιογραφικά του στοιχεία τα αποτελέσματα που θεωρώ πολύ χαρακτηριστικά, γιατί υποδηλώνουν το πολυδιάστατο και το βαθύ περιεχόμενο της πολιτικής ανθρωπιστικής, επιστημονικής και ποτιστικής συμβολής του στην αντιεμβολία των σύγχρονων προβλημάτων του λαού και της χώρας.

Ο Γιάννης Ζιγδής «εξ απώλων σινέχεια» ανέδειξε την ελληνικότητα της φυχής και το βαθύ πετρωτισμό του. Μαθήτης ήδη, εκδηλώνεται το πατριωτικό του αισθήματος και συμμετέχει, με το αντιστοιχό πάντως κόστος, στην εκδηλώσεις καθώς της Ιταλικής κατοχής. Με την κήρυξη του πολέμου απειδεί τις εβελόντες στο Αλβανικό μέτωπο και μετά την κατάφρετη του συντεχία την πολεμική του δραστηριότητα στη Μεσόν Ανατολή, για την οποία τιμήθηκε με δύο μετάλλια ανδρόσις.

Υπήρχε βαθύς γνωστης των πολιτικών και ακαδημαϊκών επιστημάνων, της οποίες εποιείναι στην Ελλάδα και το ίδιο εμβαρικό. Το 1939 ενακριζόμενος διδάκτορας της Φιλοσοφίας της Οικονομικής Επιστήμης από την London School of Economics.

Μεταπολεμικά, αξιοποίει τις οικονομικές του γνώσεις με την καταρροή του πρώτου μακροπρόθεσμου προγράμματος για τον εθνικιστικό και την εκβιομηχάνιση της Ελλάδας, που ήταν η αφετηρία της θρησκός της Δ.Ε.Η. ενώ με το Έργο του «Ο ΟΡΥΚΤΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΔΑΣ», ανέτρεψε τη θεωρία ότι η Ελλάδα δε διαθέτει ορκετών πόρων για ανάπτυξη.

Αν επρόκειτο να διώσουμε συμβατικό το πρασινωπό στύγια του Γιάννη Ζιγδή στο μεταπολεμικό πολιτικό μας φάσμα, είναι αυτό του αγωνιστή κεντροευριστερού σοσιαλδημοκράτη και του μαρξιστικού πατριωτή.

Το 1950 εξελέγη μεταξύ των τερψών θευλευτών Διαδεκανήσου και στον παρθενικό του Κύριο υπουργό μιμητή της ανδρική αιματηλίστης άλων των Ελλήνων και την αμνηστεύση του παρελθόντος. Από τότε εκλέγονται θευλευτής μέχρι το 1889, εκτός από τις εκλογές του 1955, του 1974 και του 1981. Άλλα καταφέρει σεν προβλήματα με μέγχος ανάλογο με τον προσφόρο και τις δυνατότητες που είχε για συμβάλλοντα στην ανημετώπωση των κρίσιμων προβλημάτων των Ελληνισμού, τοπικού αφολόταν, κατέβογή, στα οσυμβιβαστα και την αγνότητα του χαρακτήρα του, που σχεδόν πάντα, ανέβρητα από τις αντίθετες επιλογές που ή σχετρή συγκυρία και ο εκδότος συνεχειασμός των δυνάμεων επέβαλε τον δικαίων με τον έκ τυντυτέρων εξέλιξη των γεγονότων.

Το 1954 υπηρέτης επικεφαλής της μεγάλης «Επιπροπής Διαφώτησης» που στάλθηκε από την Κυβέρνηση Παπαδού στην Η.Π.Α. για την εντύπωση της Αμερικανικής Κυβερνήσης σχετικά με την πρώτη ελληνική προσφυγή στον Ο.Η.Ε. για το Κυπριακό.

Η απασχόληση με το Κυπριακό έγινε ένα από τα πάθη της ζωής του. Πρότεινε επιλογές που έγιναν μέσα από την θειότερη γνώση του προβλήματος ας προς τις εσωτερικές και διεθνείς συνιστώσες του και στη σημερινή, σε αγνόντων αποδεκτές, ότι απετέταν πιλαντότατα πολλές από τις δυναμείς εξέλιξης του πακούδημαν καθώς και τα σημερινά οδεύσιδα. Μια χαρακτηριστική ιστορική λεπτομέρεια είναι ότι στα πλαίσια της επίσκεψης της Επιπροπής Διαφώτησης στην Η.Π.Α. το 1954 συναντήθηκε και με τον τέως Πρόεδρο Χάρυ Τρούμαν, ο οποίος κατά την άληξη της συναντίας τους, σε ερώτησή του απάντησε:

«Πίστε στους Έλληνες όπι και στην πετρίτωση θατή, θητώς πάντοτε, είμαι με το μέρος τους». Εξαίσας δύμας του λάθους της Ελληνικής Κυβερνήσης να ζητήσω, κατά τη διάληξη της προσφυγής στον Ο.Η.Ε. όχι την αρνητική διέταση σύμφωνα με την καπασιτική αρχή του Οργανισμού, αλλά την ανενομάτωση κατά που αντιστοέριναν· βέβαια στον απραγκώ πλην ανέφικτο όπως απειλήσθη στάχυ της εργασίας Ενώσης της Κύπρου με την Ελλάδα οι εχθροί της Κύπρου και την Ελληνικού καπούδημαν να αποφρέσει η προσφυγή.

Τον Αύγουστο του 1955 ο Σίγδης πήρε μέρος στο Ελαϊκό της Φιλανδίας στη Συνδιάσκωμη της Διεθνούς Ένωσης των Κοινωνιούλων για την «Συνυπαρβοή», όπου συναντήθηκε με τον Κλέμεντ Ντένης, τον πάτε Πρόεδρο του Κομιτατού των Φιλέλευθερων της Μεγάλης Βρετανίας. Ο Ντένης τον ενημέρωσε για τα σχέδια του Ήταν, να επιβάλει την Τουρκία ως μέλος της Συνδιάσκωμης για το Κομιτάτο, που θα συνεργάζονταν μη περιόδο εκείνη στο Λανδίνο. Του έδωσε μάλιστα την πληροφορία ότι η Τουρκία, σε συνεννόηση με τον Κωνσταντίνος και της Συμφρόνης, όπως και έγινε, θα το σκοπό αυτό, σχεδίαζε να πραγματεύσει βανδαλισμούς σε βάρος των Ελλήνων της αυτού του αθλιού σχεδίου, ο Ντένης πρόσφερε της «καλές του υπηρεσίες» στην ελληνική Κυβερνηση.

Σπέντην τριμελή ελληνική αντιπροσωπεία συμμετείχαν ως εκπρόσωποι της Κυβέρνησης ο Δ. Μπαρμπάκος και Γ. Παπαθανάσης και της Αντιπολίτευσης ο Σίγδης. Οι δύο πρώτοι, όμως, φαίνεται ότι αρνήθηκαν, όπως τους προτείνει ο Σίγδης να ενημερωθεί στην Στρατιώτικη, τούτο γεγονός των Εβραίων, που θριάστηκαν ήδη στο Λανδίνο.

Ο Γιαννης Σίγδης είχε εγκαίρως συλλάβει το επειλέμα, ως συνέπεια της επερχόμενης βιομηχανικής και τεχνολογικής αναπτυξής, ακολούγικό πρόβλημα που έχει προσαλέθει στις μέρες μας τεράστιες διαστάσεις.

Εποι, κατά την πρώτη του θητεία ως Υπουργός Βιομηχανίας (1951-1952), εισηγείται στη Βουλή την πρώτη στην Ελλάδα περιβαλλοντολογικό νόμο.

Στον ίδιον Σίγδη αφείται η θρησκεία της «Ελληνικής Τράπεζας Βιομηχανικής Αναπτύξεως» (Ε.Τ.Β.Α.), ενός βασικού εργαλείου για την αικανονική ανάπτυξη και πρόσεδο της χώρας.

Υπέρβιος ο αρχιτεκτόνος του «ελληνικού αικανονικού θαύματος» της διαδεκανήσου. Με το Ν. 2100/52 συνιζήστηκε τον «Οργανισμό Διαχείρισης της Ακανήτου Περιουσίας του Δημοσίου στη Διαδεκανήσου». Στον Οργανισμό αυτό μεταβιβάστηκε η κυριαρχία δλης της ακίνητης περιουσίας, η οποία με την Συνθήκη της επίρημης περιοχής στην Ελλάδα με στόχο την αντανάκληση της πολιτιστικής και αικανονικής αναπτυξής λίγων νωρίς.

Υπήρχε, ακόμη, υπέρμαχος της ένταξης στην Ε.Ο.Κ. από το 1957, φέντα ο Αναπληρωτής Καιγκελάριος της Γερμανίας Εργαδότη κάλεσε την Ελλάδα να γίνει ιδρυτικό μέλος υποτοιχικού προνεμισματού όρους, όπου μη που δεν ακολούθησε η τότε Ελληνική Κυβερνηση, που προτίμησε την ένταξη στην Ε.Ζ.Ε.

Μετά την γυγκεδίδυση της Δικτατορίας υπέρβη ένας από τους πρωταγωνιστές της αντιστοίχους.

Συνέλαβε για πρώτη φορά την ίδια Ιανουάριο του 1957. Στα τέλη του Σεπτεμβρίου εκπονήστηκε ο Φαλαγγισμός και αργότερα στην Σύρα. Απελευθερώθηκε στις 23 Δεκεμβρίου του 1957 με την συντηρησία, ύστερα από την αποπομπήματα βασιλική κίνημα της 13-12-1957.

Την 1η Απριλίου του 1970 καταδικάστηκε από το «Έκτακτο Ειρηνοδικείο Αθηνών» σε 4,5 χρόνια φυλάκιση και κατασχέση του σπιτιού του στην Παλλεπίδα, γιατί στις 24 Μαρτίου του 1970 η έφεμερίδα «ΕΣΝΟΣ» δημοσιεύει συνέντευξή του, στην οποία συνιστάθηκε, εξ αιτίας της επιδιωκόμενης του Κυπριακού (απότελεσαν τους Μακράριου, Δελλαφονία Γεωργαδάζη, κλπ.) το σχηματισμό Κυβερνήσεως «Εθνικής Ενότητας» και επιστροφή στη δημοκρατική Τάξη. Τούτο χαρακτηρίστηκε από το Ειρηνοδικείο σαν «διασπορά φευδών εθίσεων και «θεσκηζη αντεθνικής προσταγονίδας».

Κρατήθηκε στη φυλακή του Κοριδελλάου έως τις 22 Ιανουαρίου 1973, όταν με απόφαση του Πλημμυλέοδικου Πειραιώ διακοπέται η έκθεση της ποινής του, για να προληφθεί «αντίκειστοι βλάβη της μητέλης του, γιατί οίχε πετρώστει δύο βραχιωδών στο δεξιό του μάτι».

Δεν είχε δεχτεί, όμως, να υποβάλει αίτηση αναθεώρησης της καταδικαστικής απόφασης του Ειρηνοδικού πειραιώ που το δικτατορικά καθεστώς εξέδωσε για το σκοπό αυτό τρεις νομούς, που παρέδωσε στους καταδικασθείσας χειρικό δικαιώμα. Δεν ήθελε, έστω και πιπίκα, να αναγνωρίσει τη νομοθέτηση γιαν, δικτατορικού καθεστώτος. Αρνήθηκε να υποβάλει αίτηση για «αντίκειστον βλάβη», αν και η γνητική που είχε κλωνιστεί επικοινώνει, και γι' αυτό το λόγο το καθεστώς φοβούμενο τις εντυπώσεις του πρακτολούντων, ιδιαίτερα στο εξωτερικό, υπογράψθηκε με δική του πρωτοβουλία να θέσσεις κίνηση τη σχετική διαδικασία.

Το Μάρτιο του 1974 δραπέτευσε από Λανδίνο. Υπέρβερα από λίγες μέρες, μετά από πρόσληπη της Επιπροπής Εξωτερικών Υποθέσεων των Καγκελάτου των Η.Π.Α., μετέβη στην Ουαψάγκτον, όπου περέγραψε με τα μακανότερα χρώματα όχι μόνον τη δικτατορία των Αθηνών, αλλά και την πολιτική των Η.Π.Α. στην Ελλάδα.

Φυσικά, η δράστηριάτητα του αφήνει άμερη επέντε τη μήνη του καθεστώτος των Αθηνών, που τον πρεπείμενε και πάλι στο Ειρηνοδικό. Οταν ο πόπος της λαύνεις έγραψε

«Ούτε τα συστάσια του Σύνδη δεν θα επηρεαστούν, ταφόν στην Ελλάδα» εκείνος απάντησε ότι «Θα επηρεάψουμε, ελευθερωτής, πολύ ταχύτερα απ' ότι περιμένετε».

Το ασυμβίβατο του χαρακτήρα του για τον σύγχρονο, σε διαφύνα με τον τρόπο που καλύπτεται η εργαστηριακότητα» της 24ης Ιουλίου 1974, στον ο Κ. Καραμανλής και η το παρανομό καθετεῖται, ενώ αντιδίνεται ότι σφράζεται να συναλλάσσει ο Καραμανλής την εξουσία ως γυναικίσμαρχος και να τερματίσει την και την τελετή τη δικτατορία. Έτοιμοι αυτό, όπως Παπανδρέου, ως προσλήλητο προβληματισμό με τη στάση που είχε αρχική και ο Ανδρέας Παπανδρέου,

Η σπάση του συντήρησε, όπως μόνιμο μορφοί, σπουδαϊκές συνέπειες λα της πολιτικές εξέλιξης που ακολούθησαν, αλλά και για το δικό του πολιτικό ρόλο κατά την περίοδο της περιπολίτευσης, που δεν ήταν αντιστοίχιος με την προσφορά του στον αντιδικτατορικό αγώνα. Η αποπαράθεσή του αυτή με τον Κ. Καραμανλή, αλλά και έσον αφορά την πολιτική, που έγιναν ακαλούθευσι στο παρελθόν, ιδιαίτερα για το Κυπριακό, ώστε ως αποτέλεσμα την ένηση αντιπαλότητας που συγκά την προσωπικό χαρακτήρα, είτε μέσα στη Βουλή, είτε μέσω του Τύπου.

Εδώ, εξίσω λεως να σημικεύει η κριτική και υπεύθυνη αλλά και υπερήφανη στάση του Πρόεδρη Σύνδη στην απόντηση στους ισχυρούς παραγόντες των Μ.Μ.Ε.. Πλέοντας βοθύνεται απην την ελευθεροτητά αλλά και μάλλον γι' αυτό απεγκαθίστανται τη χρησιμοποίηση αυτού του πολύτυπου για τη δημοκρατία επαρκεύ και κομικού δικαιώματος για την εξυπρέτηση ιδιοτελών οπιγοντητικών ή πολιτικών συμφερόντων. Δεν αποδέκτηκε ποτέ τον κυριαρχό ρόλο των ιδιοκτητών των Μ.Μ.Ε. στην πολιτική και αυτό άφελε να πλήρωσε πελάτη ακριβά από τον ίδιον. Σύνη, όχι μόνο με την πολιτική του φίλωση, αλλά και με την αλληλεστήρηση της εκδόσεως του, ως υπεύθυνος πολιτικού, γεγονός που ζεν απειλήματος τούτης της δικτατορίας.

Τον Νοέμβριο του 1977 εξέληγε Πρόεδρος της Τομελούς Δ.Ε. της ΕΔΗΚ και στη δενέργεια με μαζίλη πλευροφορία αναδειχθήκε Αρχηγός του Κόμματος.

Φιλοδοξία του ήταν να κρατήσει την Ε.Δ.Η.Κ. πρότυπο δημοκρατικού οργανωμένου κομμάτου, που ως προσγειωτικός του μάρκη κρίνωνταν τον ρητό φραστικό μετασχηματισμό. Όπως τον θέλει η διεκούλα του Δημοκρατικού Σεπτεμβριού του προπολιτικού θεοφόρου του Ε. Βενιζέλου, του Ν. Πλαστήρα κριτού της Γ. Παπαδόπεδρου για να εξασφαλιστεί στο λαό μας ένα μέλλον ανταύιο της ιστορίας του.

Σε όλα τα μεγάλα θέματα που απασχελήθην την ελληνική κοινωνία και την ελληνική πολιτική, δικτύωνται έσεις που διακρίνονται: για την ομβρόδερα και την πολιτική τους προνοητικότητα. Αυτές οι θέσεις, για τους λόγους που πρόσφερα, σπάνια εφίσσουν ή συνεχανούνται και συνθέτευται στο λαό από απογειωμένους και του απόστολοι την αποκεντρωτική και με ίσες όρους τυνημέρως υποστέοται ότι, και κατά συντηρησιακή επιταγή, υπηρετούν τα Μ.Μ.Ε.

Είναι χαρακτηριστικό της παρεμβασής του κατά τη συνεδρίαση της Βουλής της 19-5-1987, κατά την οποία ευνεγέρτει πρόταση:

Ν.Δ.: για τη συστασή Εξουσιοποίησης των Προγραμμάτων Επιπροσής Χαρακτηρίσεως την οικονοδολεύσης σεν το εθνικό σπορ των Ελλήνων, εκπομπής είτε προς τους Βορειοτήτες, κατηγορία την οικονοδολογίαν αποτελεί κανόνα της πολιτικής μας ζωής. Και αυτό θίνε είναι από τα αποθέματα την πολιτική μας θέμα. Εκπομπολογία από τα πρώι μέχρι το βράδυ, από την Τύπο, από τα κομμάτα. Η συζητητικότητα στη Βουλή είναι κατά ένα μεγάλο ποσοστό οικονοδολογία. Άλλα υπόσχεις σκεπνοδολογία ακόμα, και στις ιδιωτικές συζητήσεις των πολιτών. Τα αποτελέσματα είναι αυτό, τα οποία είπε κάποιος στον Ελευθερίας Βενιζέλο: «Η ελληνική κοινωνία έχει το θύμερο προνόμιο να μπορά στον παχύτερο χρόνο από καθεδίλλη της εξουσιούς όχι μόνο πρόσωπα, αλλά και ιδέες και θεωρίες». Αυτό πραγματικά το συμφέρονται. Άλλα αυτό, ερώτατα, είναι προς φέλος της χώρας και του λαούς μας συμειχίζονται δε παρά την κριτική ταπετσιέρηση που έχει και για το ΠΑΣΟΚ αναφέρει: «Η κυβερνηση του ΠΑΣΟΚ προσποτεί με κάποιες κομικούς μετασχηματισμούς. Καλώς η κακώς, αυτή ήταν η ενοτάλη, που πήρε από το λαό. Να οδηγήσει την ελληνική κοινωνία σε ένα πεσοποιητικό τύπο». Οι εκπρόσωποι του κόσμου, οι απολογιστημένοι πολιτικοί από τον ελληνικό πολιτισμό, το ευκολότερο είναι να πάνε στην απόντηση.

Ημας ακομή πολύ καυστικός ως προς τα επαπλύματα των Ελλήνων αλλά και των κομμάτων που διαπολεμούνται να κάνουν δημιουργικές σύγχρηση. Να πιάξει περιφράσει ο ίδιος στην αγύρευση του για τους στόχους της πολιτικής την οικονομία των Ελλήνων και των Ελληνικών κομμάτων να κάνουν δημιουργικές αδιπτηρή. Αναφερόμενος στο έργο της

επιτροπής Παιδίας, αποτελουμένης από τον Ευάγγελο Παπανικούρα, τον Αλέξανδρο Παππά, την Παλατινή του Πολιτείαν και τον λαζαρέτχο Γεώργιο Θεοτοκά, που είχε συντάξει το 1963 με τρία την συντάξη ενός φρέου καθισχυρων σχαλιών πραγμάτων, όπως του έφεραν το πρόγραμμα τελευταία για να υποβληθεί στην γενειά του κόμματος, στο Γεώργιο Παπανδρέου, αφού το διάβασε επίτη: «Αγαπητή μου κόρη Παπανικούρα, αν εχαρίζεις καιρό, θα απέρπετα την «Εισήγηση ασφά». Μου λέω «Γεια».» Του απάντησε: «Για τρεις βασικούς ενδιαφέροντες πώς οι Έλληνες δεν θα κακοποιούν το χαρτί. Και τρίτον, δεν αιχακιάσθε με τη κοινωνική συμπεριφορά των μεσητών...»

Πια να εξηγηθεί. Είρετε ότι είναι τραγική η ύλη που ικανοποιεί την Ελλήνων να συζητούν, όπως εννοούν, τη συζήτηση σήμερα στην προηγμένους λαούς. Το αύτη και ο Σταύρος: «Τι είναι συζήτηση μεταξύ Ελλήνων; Είναι ένας αριθμός μανούλων, μη διασταύρωμένων». Στη Βουλή μας, επειδή δεν ήρθαν να συζητούμε, επιθέλμεθα κατά την διατάξεων εκείνων του Κανονισμού, που επηρέασαν μας σχετική πειθαρχία! Είρετε ότι ο κακός τρόπος συζήτησης των Ελλήνων έχει γίνει χαρά γνώμη στο Δυτικό κόσμο, αλλά και στον Ανατολικό. Θυμάματος το 1984, όταν εκπροσωπούσα την Ελλάδα στις πρωτες Οργανώσεις των Ηνιακών Εθνών, και συγκεκριμένα στην ΟΥΝΡΑ, πρέβη καποίου ξένου και ρώμ είπε: «Κύριε Ζηλόνη, Στην Αγγλία ευθήτως μια ώρα και καταλήγεις σε συμπέρασμα. Στη Γερμανία χρειάζεται μια μέρα, στη Γαλλία μια βεβαδίδωμα, στην Ιταλία ένα μήνα. Στην Ελλάδα πέρα θλετε». Επειδή διστάσα μας είπε: «Ξέρετε, κύριε Ζηλόνη, ήμαδα ότι θέλετε μία εικαστήση...»

Το πολιτικό του πλεύσιμων, που προσπάθειε να πρωινήσει από όλα το μετεριζό που απηρέτει, εμπνέοντας από την προφεδούσικη γέλιη την εποχή του θάσαι.

α) Πιστεύετε στη δέσμωση του μετασχηματισμού του καπταναλέουν σε συστατικό, ως αποτέλεσμα λειτουργίας της πλευραληπτικής διμοκρατίας και όχι με τη βία της επαναστάσεως. Υπενθήκετε ότι ο κεφαλοικεραπομός, πέρα από τις ενδογενείς ανινωμίες του, στην τον οδηγούν στα κατάρρευση, έρντας στα χέρια του τη σύγχρονη πραχωριμένη τεχνολογία. Έχει καταστεί επικίνδυνος για την επιβίωση του ανθρώπου πάνω στην πλευρή της αστικοποιητικής τύπου.

β) Είχες θέσεις για τη φιλόθεαμη θεμελιωση του αυτονομικού δημοκρατικού συστήματος σύμφωνα με τα ελληνικά πρότυπα;

γ) Αν και αντίτοιχος του αντιθέματος της διαχωρισμού των πολιτών στα πλαίσιο μιας σύγχρονης κανονθελευτικής δημοκρατίας, υποστηρίζετε την ενορχηστρωμένη και σαφεύς αριθμεύσης των πολιτικών δινάρμων με βάση θεολογικούς και πολιτικούς δρόμους. Σε συνέπεια προς τη θέση του αυτή θεωρούσθετες παράγοντα πολιτικής ενωματισμός τη συντήρηση μέσω στα ίδια κομμάτια ή στη συμπλέξη προσδετικών, συντημητικών ή και αντιδραστικών σκαέων δινάρμων.

Η δραστή του χωρίς διαγματισμός συναπικήμενος πάντα στα πλαίσιο της προσδετικής δημόκρατης παρατάξης με θετικό και όχι αρνητικό προσδιορισμό απέναντι μια δύο άκρα, χαρακτηρίσθηκε δύνατος την εντοπίση της θέσης του.

Σημερα, ένα χρόνο, αφού τους σ Γεννήση Ζηλόνης αφέντη την τελευταία του τιναχή, δεν έχω πάρει να επαναλέψω αυτά που είπα ως Προεδρός της Βουλής των Ελλήνων συναγγέλλοντας στο Σώμα το θάνατό του;

«Ο Ιωάννης Ζηλόνης αποτέλεσε υπόδειγμα πολιτή και πολιτικού, που στρατεύθηκε από την νεαρότητα του χρόνια μέχρι το βαθύ γήρας στην απεργεία του λαού και της Πατριαρχίας.

Πρωτότορος στο μεταπολεμικό εκσυγχρονισμό της χώρας, προεδευτικός, αγωνιστής της Δημοκρατίας με σημαντική προσφορά στον ανθρώπινο αγώνα, υπερεσπειστής των εθνικών μας δικαίων, ζώγιε από τη ζωή με θεματική συνιδέση όπως εκπλήρωσε στα ακέραια το κράτον του».